U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové, Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci stěžovatele **L. J. S.,** zastoupeného JUDr. Jindřichem Zadinou, advokátem se sídlem v Praze 2, Sokolská 35, za účasti **Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky,** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 10. 2006, č. j. 14 Az 467/2004 - 30,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se stěžovatel domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán“) ze dne 6. 10. 2004, č. j. OAM-16/VL-07-HA08-2004. Tímto rozhodnutím stěžovateli nebyl udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a zároveň bylo vysloveno, že se na něj nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 citovaného zákona.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Podle tohoto usnesení je přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů

či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, platném znění (dále jen „s. ř. s.“), nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

V dané věci stěžovatel nepodřadil své námitky zákonným kasačním důvodům specifikovaným v ustanovení § 103 s. ř. s., z obsahu podání však lze dovodit, že namítá důvody obsažené v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit.

Stěžovatel pouze lakonicky v jedné větě vyjádřil své přesvědčení, že byl zkrácen na svých právech, neboť ministerstvo *„nezjistilo přesně a úplně skutečný stav věci a neopatřilo si potřebné doklady pro rozhodnutí“*. V doplněném podání datovaném dnem 29. 1. 2007 pak uvedl, že nebylo dostatečně přihlédnuto k tvrzeným skutečnostem, že v Čínské lidové republice neměl podmínky pro lidsky důstojný život, neměl práci a sociální dávky mu nestačily ani na jedno jídlo denně. Domnívá se, že v jeho případě byly dány důvody pro udělení humanitárního azylu a poukazuje i na ustanovení § 91 zákona o azylu, kdy z důvodu pigmentové skvrny v obličeji mu hrozí v zemi jeho původu ponižující zacházení ze strany úřadů, popřípadě fyzické týrání a smrt od věřitelů, od kterých si půjčil peníze na cestu do České republiky. Z uvedených důvodů žádá, aby napadené rozhodnutí krajského soudu bylo zrušeno.

S otázkou povinnosti správního orgánu zjišťovat skutkové okolnosti rozhodné pro udělení mezinárodní ochrany za situace, kdy žadatel v průběhu správního řízení žádné relevantní důvody pro její udělení neuváděl, se již Nejvyšší správní soud dostatečně vypořádal např. v rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 – 41, nebo v rozsudku ze dne 26. 2. 2004, č. j. 5 Azs 50/2003 – 47, oba dostupné na www.nssoud.cz. Za takové důvody nelze považovat ani ekonomické problémy stěžovatele, ani potenciální potíže s jeho věřiteli, jejichž jednání nelze přičítat státu, neboť jde o okruh problémů se soukromými osobami, a k této otázce se již zdejší soud také vyjádřil, např. ve svém rozsudku ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 – 65, nebo v rozsudku ze dne 29. 11. 2006, č. j. 4 Azs 34/2006 - 75 (tato rozhodnutí jsou taktéž dostupná na www.nssoud.cz). Otázka možného pronásledování a ponižujícího zacházení ze strany čínských úřadů z důvodu existence pigmentové skvrny v obličeji stěžovatele sice pro svou specifičnost judikována nebyla, avšak dle názoru zdejšího soudu nemůže tato okolnost sama o sobě znamenat natolik zásadní a intenzivní situaci, aby svým významem překročila zákonem požadovaný přesah vlastních zájmů stěžovatele.

Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že Krajský soud v Ústí nad Labem se v napadeném rozsudku nikterak neodchyluje od shora uvedené jednotné a ustálené

judikatury, která poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uplatněné v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal žádného důvodu pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Proto ji shledal ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Stěžovatel podal návrh, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek dle ustanovení § 107 s. ř. s. O tomto návrhu Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť kasační stížnost ve věcech azylových je vybavena odkladným účinkem *ex lege* (ustanovení § 32 odst. 5 zákona o azylu).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo byla-li žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. července 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu